Dosarul nr. 1-63/2026 1-26026600-38-1-04032026

JUDECĂTORIA
ORHEI
SEDIUL REZINA

S E N T I N Ț Ă
în numele Legii

05 iunie 2026 **or. Rezina**

Instanța având în componență:
Președintele ședinței, judecător Eugeniu Russ
Grefier Doian Condrea
Cu participarea:
Procurorului Petru Zmuncilă
Apărătorilor Andrei Vrăjitoru
Ion Luchian
Inculpatului Ion Popescu
În lipsa:
Părții vătămate Olesea Popescu

examinând în ședință judiciară publică, în prima instanță, în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, cauza penală după învinuirea lui

Popescu Ion Alexandr, născut la *****, IDNP: *****, domiciliat în s.*****, r-nul *****, căsătorit, două persoane minore la întreținere, neangajat în cîmpul muncii, studii medii, supus militar, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale.,

în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 201[1] alin. (1) lit.a) Cod penal.
Cauza s-a aflat pe rolul instanței de fond de la 04.03.2026 până la 05.06.2026.

A C O N S T A T A T :

1. **Fapta prejudiciabilă constatată.**

Popescu Ion la data de 02 octombrie 2025, în intervalul orelor 23.00, fiind în stare de ebrietate produsă de alcool cu o concentrație în aerul expirat de 0,34 mg/l, intenționat, având scopul de a aplica violență domestică în privința unui membru ai familiei sale, în scop de atingere a vieții şi integrității corporale şi psihologice a acesteia, în locuința comună din localitatea ***** raionul *****, a inițiat un conflict cu soția sa Popescu Olesea, pe fonul unor probleme familiare, a aplicat violență psihologică în privința ei, manifestată prin înjurare și insultare, provocându-i sentimentul de temere și neliniște, după ce a aplicat violența fizică, manifestată prin aplicarea de lovituri cu pumnii peste față, piept și alte părți ale corpului. Drept urmare, potrivit raportului de expertiză judiciară medico-legală nr. 202528D198, din 26.01.2026, Popescu Olesea, s-a ales cu vătămări corporale ușoare, cu dereglarea sănătății de scurtă durată

sub formă de: traumă cranio-cerebrală, manifestată prin comoție cerebrală, echimoze, excoreații și edem posttraumatic al țesuturilor moi la nivelul feței, hemoragii difuze la nivelul sclerei ambelor ochi, echimoze la nivelul toracelui, echimoză în regiunea lombară, echimoze extinse în proiecția bazinului, echimoză la nivelul umărului drept, echimoze masive la nivelul brațului drept, echimoze la nivelul brațului stîng, echimoze la nivelul ambelor coapse, care au fost cauzate prin mecanism de lovire/fricțiune asupra corpului de cel puțin 16 ori.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate, Popescu Ion a comis infracțiunea prevăzută de art. 201^1 alin. (1) lit.a) Cod penal, *violența în familie, după indicii - „Violența în familie, adică acțiunea intenționată, comisă de un membru al familiei, asupra altui membru al familiei, manifestată prin : maltratare, alte acțiuni violente, care au provocat vătămarea ușoară a sănătății”.*

2. Privind procedura.

În ședința de judecată preliminară, până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul Popescu Ion a înaintat o cerere semnată autentic de acesta, prin care a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, conform prevederilor art. 364^1 din Codul de procedură penală, indicând că recunoaște în totalitate faptele indicate în rechizitoriu, recunoaște vina în săvârșirea infracțiuni incriminate şi nu solicită administrarea altor probe noi.

În ședință de judecată, inculpatul a confirmat veridicitatea cereri întocmite și a susținut admiterea acesteia, reiterând că recunoaște vina în comiterea fapte incriminate.

La fel, apărătorul Andrei Vrăjitoru, care acționează în interesele inculpatului Ion Popescu în ședință de judecată a confirmat autenticitatea cererii întocmite și a susținut admiterea acestora, cu examinarea cauzei în procedura simplificată.

Acuzatorul de stat și avocatul părți vătămate, în ședință de judecată au considerat posibil admiterea cererii şi examinarea cauzei în procedură simplificată.

Instanța de judecată atestă că potrivit prevederilor art. 364^1, alin. (1) din Codul de procedură penală, până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul poate declara, personal prin înscris autentic, că recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și solicită ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Totodată, conform prevederilor alin. (2) al aceluiași articol, judecata nu poate avea loc pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, decât dacă inculpatul declară că recunoaște în totalitate faptele indicate în rechizitoriu și nu solicită administrarea de noi probe.

De asemenea, în conformitate cu prevederile art. 364^1 alin. (4) din Codul de procedură penală, instanța de judecată admite, prin încheiere, cererea dacă din probele administrate rezultă că faptele inculpatului sânt stabilite și dacă sânt suficiente date cu privire la persoana sa pentru a permite stabilirea unei pedepse și procedează la audierea inculpatului potrivit regulilor de audiere a martorului.

Reieșind din cele expuse *supra,* instanța de judecată remarcând faptul că semnătura inculpatului Popescu Ion din cererea întocmită este autentică, susținută de aceasta personal în şedinţă de judecată, iar conţinutul acestei cereri, prin care inculpatul recunoaște fapta incriminată ei, cuprinde o manifestare de voință suficient de clară, dar şi că ultima a solicitat ca judecarea să se facă în baza probelor administrate în cursul urmăririi penale, precum și nu pretinde la administrarea unor probe noi, reiterând toate aceste argumente și în ședință de judecată, instanța de judecată a admis prin încheiere protocolară cererea inculpatului Popescu Ion cu privire la judecarea cauzei în ordinea prevăzută de art. 364^1 din Codul de Procedură Penală, adică în baza probelor administrate în cadrul urmăririi penale și a procedat la audierea acestora conform

regulilor de audierea a martorului.

În acest sens, instanța de judecată ține să menționeze că potrivit prevederilor art. 325, alin. (1) din Codul de procedură penală „*judecarea cauzei în primă instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu*". Or, norma articolului 325, alin. (1) din Codul de procedură penală, fiind guvernată de principiul contradictorialității dintre părți, impune un rol pasiv al instanței în disputa dintre părți.

Astfel, reieșind din rațiunea normei indicate *supra,* cât și de faptul că acuzatorul de stat nu a obiectat asupra cereri înaintate, dar și din faptul că, instanța nu poate din oficiu, să agraveze situația persoanei decât în limitele învinuirii redate în rechizitoriu, au condiționat admiterea cererii inculpatei de examinare în procedură simplificată.

Mai mult ca atât, instanța studiind materialele dosarului, a constat că fapta inculpatei este stabilită și denotă suficiente date cu privire la personalitatea acesteia, pentru a permite stabilirea unei pedepse, rechizitoriul în spețe este întocmit în conformitate cu prevederile art. 296 din Codul de procedură penală, iar fapta imputată acuzatei au fost just încadrate conform dispozițiilor prevăzute de Codul penal.

Subsecvent, instanța de judecată a mai stabilit că actele de urmărire penală nu prezintă semne pentru a fi lovite de nulitate absolută, din considerentul că materialele dosarului penal nu conțin careva indici că la faza de urmărire penală ar fi fost încălcat principiul legalității în administrarea probelor, că ar fi fost încălcate drepturile și libertățile fundamentale garantate de Convenția Europeană, iar participanții la proces nu au formulat cereri referitoare la constarea acestor circumstanțe.

Concomitent, instanţa precizează că nici litera, nici spiritul art. 6 din Convenţie nu împiedică o persoană să renunţe de bunăvoie la garanţiile unui proces echitabil în mod expres sau tacit, dar înainte să se considere că un acuzat a renunţat implicit, prin comportamentul său, la un drept important din perspectiva art. 6, trebuie să se stabilească faptul că putea să prevadă în mod rezonabil consecinţele actelor sale [a se vedea *Hermi împotriva Italiei (MC)*, par. 74; *Sejdovic împotriva Italiei (MC)*, par. 87], iar la caz, inculpata a înaintat cerere autentică în acest sens, le-a susţinut în prezenţa unui apărător desemnat, fiind notificat inclusiv despre consecinţele examinării cauzei în procedură simplificată.

3. Poziţia inculpatei în ședință de judecată.

În şedinţă de judecată, inculpatul Popescu Ion*,* prin expunere factologică ce nu contravine învinuirii formulate în rechizitoriu, după depunerea jurământului conform art. 108 din Codul de procedură penală şi fiind preîntâmpinată de răspunderea penală pentru oferirea declarațiilor intenționate false, a indicat că, la data de 02.10.2025 în jurul orelor 22.00-23.00, seara s-a iscat o ceartă în familie din motiv că soția discuta cu un alt bărbat la telefon. El a cerut telefonul de la soția lui ca să vadă cu cine discută, însă ea a refuzat. A cerut de la soție codul de telefon și a lovit-o cu o palmă peste față. Acțiunele au avut loc la domiciliu, în baie. A aplicat soției sale mai multe lovituri în regiunea feței. Se afla în stare de ebrietate, dar era conștient. Toate acțiunile comise s-au întâmplat din cauza geloziei. Soția nu a fost internată în spital. Ambulanța a fost la fața locului, însă soția a refuzat ajutorul medical. A aplicat mai multe lovituri și în alte părți ale corpului, inclusiv și în piept. Nu a numărat câte lovituri a aplicat, putea să fie și 16 la număr. Se afla în stare de ebrietate, având concentrația de alcool de 0,30 mg/l. La moment locuiește în familie cu copii, soția a plecat peste hotarele țării. Soția nu comunică cu copii. Se căiește sincer de cele comise, în cazul în care va fi recunoscut vinovat a solicitat aplicarea pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității. La moment situația în familie s-a ameliorat, soția nu are careva pretenții..

4. Cu privire la aprecierea probelor și încadrarea juridică.

Potrivit art. 384 din Codul de procedură penală, instanța hotărăște asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinței de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal. Sentința se adoptă în numele legii. Sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. Instanța își întemeiază sentința numai pe probele care au fost cercetate în ședința de judecată.

Conform art. 389 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată și nu poate fi bazată pe presupuneri.

Instanța de judecată reține că, sentința de condamnare nu poate fi întemeiată pe presupuneri. Sentința de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte, când toate versiunile au fost verificate, iar divergențele apărute au fost lichidate și apreciate corespunzător. Toate îndoielile care nu pot fi înlăturate vor fi interpretate în favoarea inculpatului. Astfel, instanța de judecată este obligată prin prisma prevederilor art. 384 alin. (3) din Codul de procedură penală, să emită sentința legală, întemeiată și motivată, bazată pe principiile generale ale efectuării justiției.

Instanța de judecată remarcă că, în privința inculpatului Popescu Ion a fost pornită urmărirea penală și derulată cu respectarea legislației procesual penale în vigoare. La fel, în contextul art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, inculpatului i-a fost adus la cunoștință atât *„natura”* și *„cauza”* acuzației, cât și probele pe care se fundamentează aceasta, într-o manieră detaliată prin ordonanța de recunoaştere în calitate de bănuit, prin ordonanţa de punere sub învinuire și rechizitoriul întocmit.

În același timp, se impune a preciza că, potrivit prevederilor art. 6 din Convenție, în dreptul la un proces echitabil se atribuie și necesitatea motivării hotărârii. Sub acest aspect în cauzele *Hiro Balani contra Spaniei, Vandehurk contra Olandei, Ruiz Torija contra Spaniei și Boldea contra României*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că art.6 paragraful 1 din Convenție obligă instanțele să-și motiveze hotărârile. Amploarea acestei obligații poate varia însă în funcție de natura hotărârii, trebuind avute în vedere diversitatea solicitărilor pe care inculpatul le-a formulat în fața instanței, precum și diferențele existente în fiecare stat contractant cu privire la dispozițiile legale obligatorii, cutume, opinii exprimate în doctrină, aplicabile în această materie.

De asemenea, CtEDO a arătat că obligația instanței de a motiva hotărârea pronunțată, este aceea de a demonstra părților că au fost ascultate *(cauza Tatishvili contra Rusiei din 2007)*. La fel, art. 6 al Convenției implică în special în sarcina instanței obligația de a examina efectiv mijloacele, argumentele și ofertele de probă ale părților *(cauzele Perez împotriva Franței și Van de Hurk împotriva Olandei)*.

În corespundere cu prevederile art. 93 alin. (1) Cod de procedură penală, probele sunt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției, precum și la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei.

În continuare, în conformitate cu art.101 alin.(1) și (2) din Codul de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinenței, concludenții, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor. Judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

Astfel, instanța statuează că chiar dacă inculpatul Popescu Ion își recunoaște vina în comiterea infracțiunii imputate, de către organul de urmărire penală au fost acumulate suficiente probe pertinente și concludente cu privire la caracterul infracțional al faptei comise, cât și a vinovăției acesteia în comiterea infracțiunii, după cum urmează din următoarele mijloace de probă acumulate la faza urmăririi penale și acceptate de inculpat:

-depozițiile părții vătămate Popescu Olesea care a comunicat: locuiește la adresa indicată împreună cu soțul său, Popescu Ion, și cu copiii săi, Alexandrina Popescu, Ionela Popescu și Popescu Ilian. La data de 02.10.2025 se afla acasă împreună cu copiii și soțul său. În jurul orei 09:00 dimineața, la domiciliul nostru a venit prietenul fiicei sale Alexandrina, pe nume Baltag Grigore, însoțit de alți doi prieteni ai săi, despre care cunoaște că se numește Cristi și Tudor, însă numele lor de familie nu le cunoaște. Aceștia au venit pentru a-l ajuta pe soțul său să taie porcul. Întreaga activitate a durat aproximativ până la ora 17:00. Menționează că pe parcursul zilei soțul Ion o numea cu cuvinte necenzurate și avea un comportament urât. De asemenea, poate comunica faptul că acesta a consumat băuturi alcoolice, mai exact bere și vin. Soțul a consumat la rândul său băuturi alcoolice împreună cu băieții veniți în ajutor. În jurul orei 17:00, Baltag Grigore și ceilalți doi băieți au plecat. Împreună cu Grigore au plecat și fiicele sale, Alexandrina și Ionela. Dînsa a rămas acasă doar cu fiul Ilian și cu soțul Ion. După aproximativ 20 de minute, a chemat un cunoscut din sat, pe nume Dumitru Rezmiriță, care deține un automobil marca Volkswagen pentru a se duce la Leușeni. Împreună cu fiul și soțul său au plecat la fina sa, Nadia Nicolaev și la finul Vitali Nicolaev, care la sosirea lor nu erau acasă. Nadia i-a primit în casă, s-au așezat la masă și au consumat aproximativ două pahare mici de vin și soțul său a consumat la fel. La fina sa a stat aproximativ 30 de minute. Dumitru a stat cu ei, după care toți s-au îndreptat spre casă. Dumitru s-a adus acasă aproximativ ora 18:00. I-a plătit pentru ajutor, după care acesta a plecat. Fiul său și soțul Ion au intrat în casă și stăteau pe telefoane. Soțul nu a mai consumat băuturi alcoolice. Ea a rămas afară și a făcut curățenie. În jurul orei 23:00 a intrat în casă pentru a face baie, după care trebuia să meargă la domiciliul lui Baltag Grigore pentru a o felicita pe fiica sa, Alexandrina, cu ocazia împlinirii vârstei de 18 ani. A intrat în casă și s-a dus în baie. La scurt timp, soțul său a intrat după ea și a început să se comporte agresiv, adresându-i cuvinte necenzurate. A încercat să îi ia telefonul pentru a verifica cu cine vorbește, acuzând-o că vorbește cu altcineva. I-a luat telefonul, după care i-a aplicat o lovitură cu pumnul în față, în urma căreia a început să îi curgă sânge. Ulterior, a stropit-o cu apă rece și i-a aplicat mai multe lovituri la cap și în diferite regiuni ale corpului. Nu poate preciza numărul exact al loviturilor, însă poate comunica faptul că acestea erau aplicate cu pumnii și cu palmele. În timp ce soțul îi aplica lovituri, pe telefonul său o contacta Baltag Grigore numărul acestuia nu era salvat în telefon. Soțul său a răspuns la apel, iar dînsa a strigat să fie chemată poliția. Poate comunica faptul că până la sosirea poliției soțul său a continuat să îi aplice lovituri și să o insulte. Nu poate comunica exact ce îi spunea, deoarece o lovea de mai multe ori la cap și își pierdea conștiința. Nu cunoaște după cât timp a sosit poliția, însă la venirea acesteia soțul său inițial nu a dorit să descuie ușa băii. Văzând că poliția forța ușa, a deschis-o. Ulterior, echipajul medical de la ambulanță i-a acordat primul ajutor și i-a propus spitalizarea, însă a refuzat, motivând că a doua zi era ziua de naștere a fiicei sale, Alexandrina. După aceea din cauză că se simțea rău, s-a culcat. Cunoaște faptul că soțul său a fost condus la poliție. Menționează că și anterior soțul Ion, i-a mai aplicat lovituri, în special în regiunea capului. Certurile apăreau de obicei spontan și nu îmi mai amintesc exact din ce motive (f.d. 33);

-declarațiile martorului Grigore Baltag care a comunicat că este originar din satul ***** raionul *****. Lucrează în domeniul construcțiilor în mun. Chișinău. Popescu Alexandrina este

prietena sa. La data de 02.10.2025, a mers cu Ionela Popescu la casa prietenei sale din satul ***** raionul *****, pentru a lua o tortă, cu care mai apoi să meargă la dînsul acasă să o felicite pe Alexandrina cu ziua de naștere. Ultima se afla la dînsul acasă. Părinții acesteia, Popescu Ion și Popescu Olesea locuiesc în satul ***** raionul *****. Cînd a ajuns, Popescu Ion cu Popescu Olesea erau acasă. Ionela a intrat în casă și a luat torta. În acel timp a telefonat-o pe Popescu Olesea, deoarece dînsa dorea să meargă să o felicite pe Alexandrina. Declară că la apelul său a răspuns Popescu Ion, iar pe fundal la acel moment a auzit cum Popescu Olesea a strigat să cheme poliția. Astfel, dînsul a telefonat la serviciul 112 și a comunicat despre cele întîmplate, după care a ieșit în drum să ghidez colaboratorii de poliție cum să ajungă la gospodăria familiei Popescu. După aceasta dînsul a plecat acasă. În acea seară nu i-a comunicat nimic lui Alexandrina. Declară că nemijlocit ce s-a întîmplat între Popescu Ion și Popescu Olesea nu a văzut, dar atunci cînd a sosit echipajul de poliție, Popescu Olesea a ieșit afară și a văzut că avea urme de violență pe corp. A doua zi a discutat cu Popescu Olesea și le-a comunicat că conflictul dintre ea și soțul ei a început de la fatptul că dînsa nu-i dădea parola de acces la telefon. Din acest motiv în timp ce dînsa se afla în baie, Popescu Ion a intrat și a început a o agresa fizic. Tot ea le-a comunicat că Popescu Ion cînd a văzut că îi curge sîine de la lovituri, îi dădea apă să se spele după care o lovea din nou. Altceva cu ea nu a vorbit. La moment Popescu Olesea este plecată peste hotarele țării în Republica Franceză. Anterior astfel de conflicte au mai avut loc între Popescu Ion și Popescu Olsea, dar nu de așa o gravitate. (f.d . 38);

- cerere din 03.10.2025 prin care victima Popescu Olesea, solicită atragerea la răspundere a soțului Popescu Ion care 02.10.2025, a agresat-o fizic în blocul sanitar din casa comună de locuit din satul ***** raionul *****, manifestată prin lovirea repetată cu pumnii peste față și alte părți ale corpului fiindu-i cauzate astfel vătămări corporale (f.d. 8);

- ***procesul-verbal de cercetare la fața locului și tabelul fotografic anexă, acțiune procesuală efectuată la data de 03.10.2025****,* prin care a fost stabilit locului comiterii infracțiunii de violență în familie asupra membrului de familie Popescu Olesea, și anume blocul sanitar. În interiorul acestuia, adică pe podea și pe mînerul ușii de la intrare se depistează urme sub formă de pete de culoare brun roșietică asemănătoare cu sângele. La fel lucrurile nu sînt aranjate corespunzător ce indică la existența unor acțiuni de violență (f.d. 13);

- raportul de expertiză judiciară medico-legală nr. 202528D198, din 26.1.2026**,** potrivit căruia la Popescu Olesea, s-a ales cu vătămări corporale ușoare, cu dereglarea sănătății de scurtă durată sub formă de: traumă cranio-cerebrală, manifestată prin comoție cerebrală, echimoze, excoreații și edem posttraumatic al țesuturilor moi la nivelul feței, hemoragii difuze la nivelul sclerei ambelor ochi, echimoze la nivelul toracelui, echimoză în regiunea lombară, echimoze extinse în proiecția bazinului, echimoză la nivelul umărului drept, echimoze masive la nivelul brațului drept, echimoze la nivelul brațului stîng, echimoze la nivelul ambelor coapse, care au fost cauzate prin mecanism de lovire/fricțiune asupra corpului de cel puțin 16 ori (f.d . 49);

- Ordonanță, privind recunoașterea în calitate de documente acțiune procesuală efectuată la data de de 12.11.2025*,* prin care actele agentului constatator de documentare a cazului de violență în familie, au fost recunoscute în calitate de mijloc materiale de probă (documente) și anexate la cauza penală (f.d. 58);

- ***Ordonanță și proces verbal de ridicare, acțiune procesuală efectuată la data de 06.10.2025****,* prin care din cancelaria IP ***** au fost ridicate copii din materialul înregistrat în R-2 cu numărul 3325 din 27.09.2025 pe faptul violenței comise de către Popescu Ion asupra soției sale Popescu Olesea (f.d. 60);

- ***Ordonanța privind recunoașterea în calitate de documente acțiune procesuală efectuată la data de de 12.11.2025*****,** prin care copiile din materialul înregistrat în R-2 cu numărul 3325 din 27.09.2025 pe faptul violenței comise de către Popescu Ion asupra soției sale Popescu Olesea, au fost recunoscute în calitate de mijloc material de probă și anexate la cauza penală (f.d. 75).

În acest context, prin prisma alin. (4) art. 100 din Codul de procedură penală, toate probele administrate în cauza penală au fost verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv, fiind analizate probele administrate, coroborarea lor cu alte probe, necesitatea administrării de noi probe și verificarea sursei de proveniență a acestora.

La caz, instanța susține că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a menționat că, deși articolul 6 § 1 din Convenție garantează dreptul la un proces echitabil, acesta nu stabilește reguli privind admisibilitatea probelor, problemă care trebuie să fie reglementată în primul rând de dreptul național *(Lhermitte v. Belgia [MC], 29 noiembrie 2016, § 83)*, or atunci când Curtea Europeană verifică încălcări ale procedurii de administrare a probelor, ea constată modul în care această încălcare afectează caracterul echitabil al întregii proceduri *(Bykov v. Rusia [MC], 10 martie 2009, § 89, Prade v. Germania, 3 martie 2016, §33, Dimitrov și Momin v. Bulgaria, 7 iunie 2018, § 51, 62)*.

Pe plan național, articolul 95 alin. (1) din Codul de procedură penală prevede că sunt admisibile probele pertinente, concludente și utile administrate în conformitate cu prevederile Codului, iar articolul 95 alin. (2) stabilește că problema admisibilității probelor o decide organul de urmărire penală, din oficiu sau la cererea părților, ori, după caz, instanța de judecată, important fiind *accesul în egală măsură a tuturor părților la cercetarea probei*.

Astfel, instanța a constatat din materialele cauzei că partea apărării a avut accesul în egală măsură la cercetarea tuturor probelor enunțate în rechizitoriu inclusiv să le conteste, în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (4) din Codul de procedură penală, adoptând o poziție clară, prin care au renunțat expres la anumite garanții procesuale, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată.

Prin urmare, fiind cercetate în cumul probele administrate în cadrul urmăririi penale, se constată că acestea sunt pertinente și concludente, precum și coroborează între ele, nefiind stabilite anumite contradicții esențiale și semnificative între probele cu martori și cele materiale, iar în ansamblu confirmă circumstanțele expuse în învinuirea adusă inculpatei.

În alt context, la adoptarea sentinței, potrivit prevederilor art. 385 alin. (1), pct. 1)-4) din Codul de procedură penală, instanța de judecată trebuie să soluționeze următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate: 1) dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul; 2) dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat; 3) dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea; 4) dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni.

Astfel, conform ordonanței de punere sub învinuire, dar și potrivit rechizitoriului, acțiunile lui Popescu Ionau fost încadrate juridic în baza art. 201^1 alin. (1) lit. a) Cod penal, care la rândul său stabilește răspunderea penală pentru *violența în familie, adică - acțiunea intenționată, comisă de un membru al familiei, asupra altui membru al familiei, manifestată prin : maltratare, alte acțiuni violente, care au provocat vătămarea ușoară a sănătății",* iar fapta a fost comisă la 02 octombrie 2025, în intervalul orelor 23:00.

În continuare, instanţa precizează că verificând respectarea condiţiilor prevăzute de Codul de procedură penală şi verificând declaraţiile inculpatului Popescu Ion oferite în instanţa de judecată, care de altfel a recunoscut integral vina în comiterea faptei, oferind detalii signifiante

concordante acuzaţiei aduse, în coraport cu declaraţiile părţii vătămate, ale martorilor, cât şi cercetarea nemijlocită a restul mijloacelor de probă în şedinţă de judecată, administrate la urmărire penală, instanţa a constatat că a avut loc fapta prejudiciabilă, care a fost săvârşită de inculpat cu vinovăţie, încadrate în conformitate cu prevederile normelor din Codul penal al Republicii Moldova, după semnele invocate *infra*.

La caz, instanța de judecată denotă faptul că *obiectul juridic special* al infracțiunii prevăzute la art.201[1] din Codul penal are un caracter complex. Astfel, obiectul juridic principal îl formează relațiile sociale cu privire la solidaritatea familială. La rândul său, obiectul juridic secundar îl constituie relațiile sociale cu privire la integritatea corporală, sănătatea, integritatea fizică sau psihică, la onoarea și demnitatea persoanei, la substanța, integritatea sau potențialul de utilizare a bunurilor, la posesia asupra bunurilor.

Obiect material al infracțiunii de violență în familie îl reprezintă corpul persoanei (în acele cazuri când săvârșirea violenței în familie presupune influențarea directă infracțională asupra corpului victimei). De asemenea, ca obiect material al infracțiunii prevăzute la art. 201[1] Cod penal, pot să apară bunuri mobile sau imobile aparținând victimei, care sunt sustrase, distruse, deteriorate etc.

Victimă a infracțiunii analizate poate fi oricare membru al familiei făptuitorului.

Prin membru al familiei, în sensul prevederilor art.3 alin.(2) lit. a) ale Legii nr.45 din 01 martie 2007 cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie răspunderii penale, precum și potrivit 133[1] Cod penal, în sensul răspunderii penale, urmează a fi înțelese: a) ***în condiția de conlocuire: persoanele aflate în căsătorie***, în divorț, sub tutelă și curatelă, rudele, afinii lor, soții rudelor, persoanele aflate în relații asemănătoare celora dintre soți (concubinaj) sau dintre părinți și copii; și b) în condiția de locuire separată: persoanele aflate în căsătorie, în divorț, rudele, afinii lor, copiii adoptivi, persoanele aflate sub curatelă, persoanele care se află ori s-au aflat în relații asemănătoare celora dintre soți (concubinaj).

În speță inculpatul Popescu Ion și partea vătămată Popescu Olesea sunt membri de familie conform prevederilor art.133[1] din Codul penal — Popescu Olesea este membru al familiei victimei și anume este soția inculpatului Popescu Ion și care au locuit împreună la data comiterii faptei.

Latura obiectivă a infracțiunii de violență în familie are următoarea structură: 1) fapta prejudiciabilă care constă în acțiunea sau inacțiunea manifestată fizic sau verbal; 2) urmările prejudiciabile sub forma suferinței fizice, vătămării ale integrității corporale sau a sănătății, suferinței psihice ori a prejudiciului material sau moral; 3) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile.

Reieșind din textul art. 2 al Legii nr. 45 din 01 martie 2007 cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie, faptele prejudiciabile de violență în familie, se concretizează în orice acțiune sau inacțiune, cu excepția acțiunilor de autoapărare sau de apărare a unor alte persoane, manifestată fizic sau verbal, prin abuz fizic, sexual, psihologic, spiritual sau economic ori prin cauzare de prejudiciu material sau moral, comisă de un membru de familie contra unor alți membri de familie, inclusiv contra copiilor, precum și contra proprietății comune sau personale.

Astfel, drept consecințe ale infracțiunii de violență în familie, incriminată Popescu Ion sunt urmările de aplicare a violenței fizice, soldate de suferințe fizice și vătămare ușoară a integrității corporale care cu certitudine au fost probate prin concluziile raporturilor de expertiză judiciară, declarațiile părții vătămate Popescu Olesea și declarațiile martorului Grigore Baltag.

Iar, potrivit raportului de expertiză judiciară Raportul de expertiză nr. 202528P0180 din 23 octombrie 2025, conform căruia: la cet. Popescu Olesea s-a constatat: traumă cranio-cerebrală, manifestată prin comoție cerebrală, echimoze, excoreații și edem posttraumatic al țesuturilor moi la nivelul feței, hemoragii difuze la nivelul sclerei ambelor ochi, echimoze la nivelul toracelui, echimoză în regiunea lombară, echimoze extinse în proiecția bazinului, echimoză la nivelul umărului drept, echimoze masive la nivelul brațului drept, echimoze la nivelul brațului stîng, echimoze la nivelul ambelor coapse, care au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, prin mecanism de lovire/fricțiune, posibil în perioada de timp indicată, determină dereglarea sănătății de scurtă durată, se califică ca vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății.

Sub aspectul *laturii subiective*, instanţa conchide că inculpatul a acționat cu vinovăție în modalitatea intenției directe, conform dispozițiilor art. 17 din Codul penal, întrucât a prevăzut rezultatul faptei sale, l-a urmărit şi a acceptat posibilitatea producerii lui prin săvârșirea faptei.

Or, instanţa remarcă că infracțiunea incriminată inculpatului este una intenționată, iar conținutul intenției rezultă din materialitatea faptei (*dolus ex re*), adică din examinarea tuturor semnelor laturii obiective, iar din ansamblul mijloacelor de probă administrate şi a circumstanţelor de fapt şi de drept analizate *supra*, denotă anume prezenţa unei intenţii directe la săvârşirea infracţiunii de către inculpatul Popescu Ion.

Subiectul infracțiunii în cauză este persoana fizică responsabilă care la momentul săvârșirii infracțiunii a atins vârsta de 16 ani. Subiectul infracțiunii are o calitate specială în raport cu victima infracțiunii: este membru al familiei victimei, Popescu Ion se află în relații de căsătorie cu Popescu Olesea și care au locuit împreună la data comiterii faptei, fapt confirmat prin declaraţiile părții vătămate, a martorilor şi ale inculpatului.

Respectiv instanța de judecată constată că Popescu Ion în raport cu Popescu Olesea în condiția conlocuirii lor la producerea faptei prejudiciabile, constituie subiect al infracțiunii prevăzute de art. 201^1 alin. (1) lit.a) Cod penal și urmează a fi tras la răspundere penală pentru fapta constatată *supra*.

În acest fel, reieșind din analiza făcută mai sus, instanța conchide că, în acțiunile intenționate ale inculpatului Popescu Ion, se regăsesc elementele laturii obiective ale componenței infracțiunii prevăzute la art. 201^1 alin. (1) lit. a) Cod penal și anume: violența în familie, adică - acțiunea intenționată, comisă de un membru al familiei, asupra altui membru al familiei, manifestată prin : maltratare, alte acțiuni violente, care au provocat vătămarea ușoară a sănătății". Astfel, constatând că sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 201^1 alin. (1) lit.a) Cod penal, instanța reține că, dincolo de orice dubiu rezonabil, fapta există, a fost săvârșită de inculpată și constituie infracțiunea imputată, motiv pentru care instanța va dispune condamnarea acesteia.

5. Cu privire la individualizarea pedepsei.

De către acuzatorul de stat Petru Zmuncilă în dezbaterile judiciare a fost solicitat recunoașterea inculpatului Popescu Ion vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 201^1 alin. (1) lit. a) Cod penal și aplicînd prevederile art. 80^1 Cod penal cu stabilirea unei pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 135 ore.

Apărătorul Ion Luchian, care acţionează în interesele părții vătămate Olesei Popescu, au solicitat aplicarea unei pedepse la discreția instanței de judecată.

Apărătorul Andrei Vrăjitoru, care acționează în interesele inculpatului Ion Popescu a solicitat aplicarea unei pedepse cu muncă neremunerată în folosul comunităţii, or la caz urmează

a fi ținut cont de personalitatea inculpatului, care a recunoscut vina și s-a căit sincer de cele comise, se caracterizează pozitiv și la moment situația în familie s-a ameliorat.

La rândul său, inculpata Ion Poepscu a subliniat în ultimul cuvânt faptul că îi pare rău de ce a făcut şi a solicitat aplicarea unei pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

Potrivit art.24 alin.(2) din Codul de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării şi nu exprimă alte interese decât interesele legii. În cazul săvârşirii unei infracţiuni, instanţa de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit opera de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracţiune, având deplina libertate de acţiune în vederea realizării acestei operaţiuni, ţinând seama de regulile şi principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operaţiunii de individualizare a acesteia.

La individualizarea judiciară a pedepsei ce se va aplica instanța va avea în vedere dispoziţiile art. art. 7, 75 Cod penal, respectiv: modalitatea şi împrejurările în care a fost comisă infracţiunea, gradul de pericol social mediu al faptei săvârşite, de împrejurările în care a fost comisă fapta, dar şi circumstanţele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

În conformitate cu art. 61 alin.(1) şi (2) din Codul penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanţele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârşit infracţiuni, cauzând anumite lipsuri şi restricţii drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echităţii sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni atât din partea condamnaţilor, cât şi a altor persoane.

Concomitent, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferinţe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate. Pedeapsa aplicată persoanei recunoscute vinovate trebuie să fie echitabilă, legală şi corect individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială şi să realizeze scopurile legii şi pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispoziţiile părţii generale a Codului penal şi stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Instanţa remarcă că pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri şi restricţii ale drepturilor lui, proporţionale cu gravitatea infracţiunii săvârşite şi este suficientă pentru restabilirea echităţii sociale, adică a drepturilor şi intereselor victimei, statului şi întregii societăţi, perturbate prin infracţiune.

De altfel, pedeapsa este echitabilă şi atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea comiterii de noi infracţiuni atât de către condamnat, cât şi de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreţ faţă de ea şi nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului şi nici pentru prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni.

În concordanţă, instanţa consideră că o pedeapsă prea aspră generează apariţia unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire şi de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecinţe contrare scopului urmărit.

În aceste sens, instanța de judecată menționează că scopul pedepsei penale nu este ca aceasta să fie retributivă, intimidatoare sau vindicativă, în sens că pedeapsa nu trebuie privită ca *„preţul”* pe care trebuie să-l plătească persoana pentru fapta prejudiciabilă, ci trebuie să reflecte un echilibru între gravitatea faptei prejudiciabile şi urmările ei, prin excluderea caracterului vindicativ al pedepsei, urmărindu-se ca statul să nu urmărească răzbunarea, ce ar genera altă răzbunare, prin încălcarea dreptului, ci realizarea dreptăţii, inclusiv prin prisma principiilor proporţionalităţii şi cel al echităţii lor.

Instanţa concluzionează că sentinţa de condamnare în prezenta cauză penală va avea un efect preventiv serios atât pentru inculpat, cât şi pentru alte persoane predispuse la comiterea unor astfel de infracţiuni şi va constitui o garanţie şi o asigurare că drepturile şi libertăţile consfinţite în Constituţia Republicii Moldova şi alte legi ale statului sunt apărate, iar violarea lor este contracarată şi pedepsită.

În cadrul individualizării pedepsei, instanţa de judecată ține cont și de regula nr.6 din Recomandarea NR. R (92) 16 a Comitetului de miniştri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancţiunilor aplicate în comunitate *(adoptată de Comitetul de Miniştri în 19 octombrie 1992, cu ocazia celei de a 482-a reuniune a Delegaţiilor de Miniştri)*, potrivit căreia „natura şi durata sancţiunilor şi măsurilor aplicate în comunitate trebuie de asemenea să fie proporţională cu gravitatea infracţiunii pentru care un delincvent a fost condamnat sau o persoană este inculpată, cât și cu situația personală a acesteia".

Din examinarea textului de lege invocat, rezultă că aceste criterii sunt obligatorii şi trebuie avute în vedere în procesul de stabilire şi aplicare a pedepsei.

Privind gravitatea infracţiunii prevăzute de art. 201^1 alin. (1) lit.a) Cod penal săvârşită de către inculpată, instanţa, conform art.16 din Codul penal, atestă că infracţiunea, în funcţie de caracterul şi gradul prejudiciabil, se atribuie la categoria infracţiunilor mai puțin gravă comise cu intenţie.

Instanța de judecată reține că infracțiunea comisă de către inculpatul Popescu Ion face parte din capitolul infracțiunilor în domeniul familiei, care atentează la valori importante şi fundamentale în societate, precum apărarea relaţiilor sociale cu privire la solidaritatea familială pe de o parte, iar în subsidiar şi la relaţiile sociale cu privire la integritatea corporală.

Or, sănătatea persoanei denotă *a priori* o valoare fundamentală în societate, iar în cumul cu atentarea la un membru de familie, se aduce atingere şi relaţiilor de familie.

Instanța de judecată reține că Popescu Ion a comis infracțiunea în prezența circumstanțelor atenuante prevăzute de art.76 Cod penal, și anume – recunoașterea vinovăției. Iar ca circumstanță agravantă prevăzută de art.77 Cod penal se reține săvîrșirea infracţiunii de către o persoană în stare de ebrietate.

Instanța de judecată reține că, la locul de trai inculpatul Popescu Ion se caracterizează satisfăcător (f.d.83), nu se află la evidența medicului narcolog sau psihiatru (f.d.80-81), iar potrivit formei 246 rezultă că anterior nu a fost atras la răspundere penală (f.d.77).

Instanța mai subliniază că potrivit modului de aplicare a pedepsei prevăzut la art. 364^1 din Codul de procedură penală coroborat cu art. 80^1 alin. (1) din Codul penal, în cazul în care inculpatul a recunoscut săvârşirea faptelor indicate în rechizitoriu şi a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod în cazul pedepsei cu amendă, cu muncă neremunerată în folosul comunităţii sau cu închisoare, iar în acest caz, instanţa precizează că nu mai poate fi reţinută drept circumstanţă atenuantă faptul recunoaşterii vinovăţiei, pentru ce instanţa nu o poate aprecia drept o circumstanţă atenuantă şi concomitent, temeiuri pentru liberarea inculpatului Popescu Ion de răspundere penală conform prevederilor art. 53 din Codul penal nu au fost stabilite.

În continuare, instanţa de judecată conchide că art. 201^1 alin. (1) lit.a) Cod penal stabileşte atât la data comiterii infracțiunii, cât şi în prezent o pedeapsă *cu muncă neremunerată în folosul comunităţii de la 150 la 180 de ore sau cu închisoare de pînă la 4 ani.*

În acest mod, în speță, limitele pedepsei pentru comiterea infracţiunii prevăzute de art. 201^1 alin. (1) lit.a) Cod penal, după aplicarea prevederilor art. 80^1 alin. (1) din Codul penal se

modifică pentru pedeapsa cu închisoarea de la *3 luni* până la *3 ani*, iar pentru pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității în cuantum *minim de 112 de ore şi cuantum maxim de până la 135 de ore.*

Instanţa mai subliniază că potrivit materialului caracteristic, inculpatul anterior într-adevăr nu a mai fost condamnat pentru săvârşirea unor infracţiuni similare, nu a mai fost deţinută în instituţii penitenciare şi nu s-au stabilit alte riscuri din partea acesteia, demonstrând aşadar un comportament pozitiv în societate, precum și nici nu s-a eschivat de la şedinţele de judecată sau de la acțiunile de urmărire penală, astfel încât să desconsidere actul de justiţie, iar în coroborare cu în lipsa circumstanțelor agravante, denotă în accepția instanței o posibilitate reală de aplicare exclusivă a unei pedepse neprivative de libertate, după cum statuează sancţiunea normei penale incriminate.

Astfel, reieşind din opiniile participanţilor la proces, a materialelor dosarului penal, a sancţiunii concrete a normei penale speciale incriminate şi circumstanţele nominalizate *supra*, instanţa consideră că o pedeapsă care ar justifica cu adevărat scopul legii penale în acest caz, care ar contribui la corectarea condamnatului şi prevenirea comiterii de noi infracţiuni de către condamnat este aplicarea unei pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, care este una echitabilă în raport cu infracțiunea săvârșită, dar şi cu comportamentul, starea persoanei inculpatei sau lipsa urmărilor prejudiciabile grave, precum şi lipsa antecedentelor penale, cu valenţă la individualizarea pedepsei în opinia instanţei pentru aplicarea unui cuantum mai aproape de limita minimă aplicabilă.

Totodată, această pedeapsă nu va genera sentimente de nedreptate, ci va constitui o garanţie sau asigurare că drepturile şi libertăţile consfinţite în Constituţia Republicii Moldova şi alte legi ale statului sunt apărate, iar violarea lor este contracarată şi pedepsită.

Din motivele enumerate *supra*, exprimate atât în favoarea, cât şi în defavoarea inculpatei, cu luarea în considerare a circumstanţelor obiective expuse anterior, cât și lips circumstanţelor atenuante sau agravante, instanța va aplica inculpatului pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201^1 alin. (1) lit.a) Cod penal, ținând cont de prevederile art.364^1 din Codul de procedură penală şi a art. 80^1 alin. (1) din Codul penal o pedeapsă cu muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 120 ore pentru infracțiunea constatată, luând în considerare inclusiv faptul că prin sancțiunea aplicată nu vor fi cauzate alte repercusiuni în viața inculpatului şi inclusiv a unor terțe persoane.

În argumentarea aplicării pedepsei cu muncă neremunerată în folosul comunității, instanţa mai precizează suplimentar și faptul că la rândul său, conform normei nr. 19 din Recomandarea CM/Rec (2017) 3 a Comitetului de Miniștri adresată statelor membre cu privire la normele europene privind sancțiunile și măsurile comunitare care stabilește standardele Consiliului Europei privind sancțiunile/măsurile alternative la pedeapsa cu închisoarea, *alternativele la pedeapsa cu închisoarea* ar trebui să fie disponibile pentru a fi utilizate în cât mai multe cauze posibil şi prin urmare, orice obstacole formale, inclusiv de natură juridică, ce împiedică utilizarea unor pedepse și măsuri alternative în cauzele cu infracțiuni grave și recidivă sau în legătură cu anumite tipuri de infracțiuni, sau orice alte limitări legale ar trebui revizuite și eliminate în măsura în care acest lucru este necesar, iar astfel de constrângeri pot diminua capacitatea pedepselor și a măsurilor alternative de a contribui la scăderea numărului de persoane din penitenciare.

Respectiv, conform Recomandării nr. R(92)17 a Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei referitoare la consecvența în pronunțarea sentințelor, atât legislația, cât și instanța judecătorească ar trebui să ia în considerare individualizarea pedepsei, iar prin urmare, pentru a

evita dificultățile neobișnuite și a nu afecta reabilitarea infractorului, trebuie să se țină seama de circumstanțele personale ale infractorului și, în special, de impactul probabil al pedepsei asupra fiecărui infractor în mod individual *(norma A.8)* şi mai mult, caracterul de *ultimum remedium* al pedepselor privative de libertate este crucial pentru conceptul de politici penale și al unei legi penale umane și liberale.

Astfel, pedeapsa cu închisoarea ar trebui aplicată numai în acele cazuri în care, ținând seama de toate circumstanțele relevante, gravitatea infracțiunii ar face ca orice altă pedeapsă în mod clar să fie inadecvată *(normele B.2 şi B.5 ale Recomandării nr. R(92)17)*.

Concomitent instanța de judecată va informa inculpatul că, potrivit art. 67 alin. (3) din Codul penal, în caz de eschivare cu rea-voinţă de la munca neremunerată în folosul comunităţii, pedeapsa se înlocuieşte cu închisoare, calculându-se o zi de închisoare pentru 4 (patru) ore de muncă neremunerată în folosul comunităţii, iar în acest caz, termenul închisorii poate fi mai mic de 3 (trei) luni..

La fel, reieşind din faptul aplicării unei pedepse principale non-privative de libertate, adică cu muncă neremunerată în folosul comunității, termenul de executare a acesteia, pentru inculpatul Popescu Ion se va calcula din momentul rămânerii definitive a prezentei sentinţe.

7. În contextul celor expuse și a probelor cercetate sub toate aspectele, complet și obiectiv, în conformitate cu prevederile articolului 67 și 80^1 din Codul penal, articolelor 340, 364^1, 384-389, 392-395 și 437 alin. (1) pct. 1^4) din Codul de procedură penală, instanța de judecată,

H O T Ă R Ă Ş T E:

Se recunoaşte vinovată ***Popescu Ion Alexandr*** de comiterea infracţiunii prevăzută de art. 201^1 alin. (1) lit. a) Cod penal şi se condamnă pentru fapta săvârşită, stabilindu-i pedeapsa de 120 (una sută douăzeci) ore de muncă neremunerată în folosul comunităţii.

Termenul de executare pedepsei în privința lui Popescu Ion se va calcula din momentul rămânerii definitive a prezentei sentințe.

În temeiul art. 67 alin. (2^2) din Codul penal, Popescu Ion va semna un angajament prin care se obligă să se prezinte, în termen de 5 (cinci) zile de la momentul rămânerii definitive a hotărârii judecătoreşti, la organul de probaţiune în a cărui rază teritorială îşi are domiciliul.

Se informează Popescu Ion că în baza art. 67 alin. (3) din Codul penal, în caz de eschivare cu rea-voinţă de la munca neremunerată în folosul comunităţii, pedeapsa se înlocuieşte cu închisoare, calculându-se o zi de închisoare pentru 4 (patru) ore de muncă neremunerată în folosul comunităţii, iar în acest caz, termenul închisorii poate fi mai mic de 3 (trei) luni.

Controlul asupra comportării şi executării de către Popescu Ion a pedepsei stabilite prin prezenta sentinţă, se pune în obligaţia organului de probaţiune din raza teritorială a domiciliului acestuia.

Sentinţa este cu drept de atac în ordine de recurs la Curtea de Apel Nord în termen de 15 (cincisprezece) zile, prin intermediul Judecătoriei Orhei, sediul Rezina, din momentul pronunțării integrale a acesteia.

Preşedintele şedinţei,
judecător **/semnătura/** **Eugeniu Russ**

Copia corespunde originalului,
Judecător **Eugeniu Russ**